

גבי האשים.

בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת בני המעיים היוצאין עמה והשליכן לבית הדשן מקום היה במזרחו של כבש שלשם היו נותנין בכל בוקר את תרומת הדשן. ולשם משליך את המוראה והנוצה ובני המעיים.

ספגו את הגוף במלח, וזרקו⁽¹⁰⁰⁾ עליהם האשים.

אם לא הסיר את המוראה, וכן אם לא הסיר את הנוצה, וכן אם לא הסיר את בני המעיים היוצאים עמם, וכן אם לא ספגן במלח כשר משום שכל ששינה בה והשינוי היה מאחר שמיצה את דמה כשירה.

שיפע בידו את העוף בין כנפיו ולא הבדיל לגמרי בין חלקי הגוף של העולה, שעדיין הגוף מחובר. ואם הבדיל⁽⁹⁹⁾ כשר מכיוון שנעשה השינוי אחר עבודות הדם, לכך אינו פוסל.

אבל שינוי בעבודה שנעשה קודם המיצוי פוסל, ולכך אם הבדיל שני סימנין בחטאת העוף, ולא [או אם לא] הבדיל שני סימנין במליקת העולה פסול.

מיצה דם הראש ולא מיצה דם הגוף

אצרוכי הוא דלא אצרכיה רחמנא כלי שרת, פירש רש"י שצוואר העוף הוא ככלי שרת ושם מתקבל הדם, ואם כן הדם שבלב העוף שלא התקבל בצוואר דם פסול הוא. [וכמו בבהמה] אלא שברא"ש שם מבואר שדם הלב הוא דם שחוזר אליו בשעת השחיטה מהצוואר, ואם כן בעוף הרי זהו דם שכבר התקבל.

אך אם כן קשה שימצו את דם הלב למזבח לפי הצד בגמרא שדם העוף שנשפך אוספו וזורקו על המזבח.

100. סדר המשנה הוא מתחילה מיצה את דמה על המזבח ואחר כך מקיף את הראש למצות דמו למזבח. והיינו שמיצוי דם הגוף קודם למיצוי דם הראש.

והראש הוא דוד שיש לומר שסדר זה הוא בדווקא. שכיון שעיקר המיצוי הוא מדם הגוף, ואם מיצה רק מדם הראש פסול. הרי מיצוי הראש הוא כעין שירים. וזמנו הוא בדווקא אחרי מיצוי דם הגוף. ואם ימצה הראש לפני מיצוי הגוף לא נתקיים בראש כלום.

לא רק שאין צורך להבדיל בשיסוע.

ובתורת כהנים איתא, יכול אם הבדיל פסול תלמוד לומר והקטיר. ביאור הדברים, זה וודאי שאין צד שהקרבן יהיה פסול אם הבדיל, שהרי כבר מיצה דמה והוכשר הקרבן. רק השאלה שההקטרה תהיה פסולה כיון שהבדיל, ועל זה למדים מהפסוק והקטיר שההקטרה גם כן כשירה.

אך מוכח מזה שאסור להבדיל, שאם אין איסור מה היה הצד לפסול כשהבדיל. שפת אמת.

99. בעולת בהמה מבואר במסכת תמיד [דף לא א] שהיה קורע את הלב לפני ההקטרה ומוציא את דמו. ועמד בזה המקדש דוד מדוע בעולת העוף לא נזכר שקורע הלב ומוציא דמו.

והראש שם ביאר שטעם הוצאת דם הלב הוא, שכיון שלא התקבל בכלי שרת הרי הוא דם פסול ואין ראוי שיעלה על המזבח. ואם כן מובן שבעולת העוף אין צורך לקרוע הלב. שהרי אין בעוף דין קבלת הדם כלל ודם הלב כשר.

אלא שבספק הגמרא להלן [צב ב] אם בעוף